

ת"פ 8040/03/17 - מדינת ישראל נגד נאסר אברהים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8040-03-17 מדינת ישראל נ' אברהים

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאסר אברהים

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1), (2), (3) וסעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**" או "**חוק העונשין**").

2. בהסדר הטיעון הוסכם שהנאשם יודה ויורשע כאמור ובאשר לעונש, יטענו הצדדים באופן חופשי.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 04.03.2016 בסביבות השעה 17:00, ערכו שוטרים סריקות בצומת הרחובות המלך עיסא פינת באב חוטה בעיר העתיקה בירושלים. משהבחין הנאשם ביחד עם אחרים בשוטרים, יידה איתם בצוואת אבנים גדולות לעבר השוטרים למשך כ-10 דקות.

במעשיו אלה, ניסה הנאשם לתקוף שוטרים בכוונה להפריע להם או להכשילם מלמלא את תפקידם כחוק, כשהוא מזוין בנשק קר ובצוואת עם יותר משני אנשים.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 07.04.2019. מטבע הדברים וכדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי הדברים בלבד. התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, והתעסוקתי של הנאשם. על פי התסקיר, הנאשם בן 24, רווק, מתגורר בבית הוריו שבעיר העתיקה בירושלים, ועובד במאפיה מזה

כחודשיים. לנאשם 9 שנות לימוד. בגיל 17 נעצר בחשד לעבירות של ניסיון תקיפת עובד ציבור וניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בשלושה מועדים שונים. בתקופה שבה היה נתון במעצר בתנאים מגבילים, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית בשירות המבחן אך להתרשמותם התקשה לבחון את מעשיו ונטה להאשים את סביבתו בנסיבות חייו. בהמשך, בשל הפרות חוזרות ונשנות של תנאי מעצרו, הוגשה בקשה מטעם שירות המבחן לנוער לדיון מחודש בעניינו אולם הבקשה לא נידונה בשל מעצרו בתיק נוסף. בגיל 19 הורשע בעבירות אלימות על רקע לאומני, וכן בניסיון לתקיפת שוטר כשהתוקף מזוין בנשק, ונידון ל-21 חודשי מאסר בפועל. בהתייחס לעבירה הנוכחית, צוין שהנאשם לא קיבל עליה אחריות וטען שהודה רק כי היה מעוניין לקבל עונש קל. גם לגבי מעורבותו הקודמת בפלילים, טען שלא עבר את העבירות שיוחסו לו. כגורמי סיכוי להימנעות מעבירות נוספות, צוין שהנאשם הצהיר שהוא שואף לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהשתלב בתעסוקה מסודרת, ואף גילה אחריות בסיוע לפרנסת משפחתו. מנגד, כגורמי הסיכון לעבריינות, צוין שהנאשם מתקשה לבחון את דפוסיו הבעייתיים ונטה לייחס לגורמים חיצוניים, שבהם גורמי חוק ואכיפה, את ההשפעות על המתרחש בחייו ללא יכולת לקבל אחריות, אף לא בסיסית, על מעשיו שלו. הנאשם מתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים לתפקוד תקין, מתקשה לגבש עמדה ביקורתית על התנהלותו ומתקשה לתת אמון בגורמי הטיפול. להתרשמות שירות המבחן, גם מאסרו הקודם לא היווה גורם מרתיע עבורו ולהערכתם, קיים סיכון גבוה להישנות עבירה.

לאור כל גורמי הסיכון דעיל, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל לתקופה קצרה.

טיעוני הצדדים לעונש

1. ב"כ המאשימה עתרה להפעלת המאסר המותנה שהושת על הנאשם בתיק קודם ולהטלת עונש מאסר נוסף במצטבר. אשר למתחם העונש ההולם, טענה שזה נע במנעד שבין 15 עד 32 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים, כאשר הנאשם ממוקם בשליש העליון של המתחם. בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירה לאור זאת שלא מדובר היה באירוע רגעי אלא בידידיו אבנים גדולות, למשך עשר דקות, במיקום רגיש ובצוותא חדא עם אחרים, כשפוטנציאל הפגיעה רב. לתמיכה בטיעוניה הפנתה לפסקי הדין: ע"פ 52223-01-18 **מחמוד נגד מדינת ישראל** (03.05.2018), ת"פ 34688-10-15 **מדינת ישראל נגד אבו סינה** (13.11.2016), ות"פ 210.5-11-15 **מדינת ישראל נגד נגאר** (15.05.2016). עוד טענה שהנאשם בגיר, בעל עבר פלילי רלוונטי עם מאסר מותנה בר הפעלה, אינו מקבל אחריות על העבירה שעבר כך על פי התסקיר, ולהערכת שירות המבחן יש סיכוי גבוה להישנות העבירות. לקולה, ציינה שהנאשם הודה וחסך בזמן שיפוטי.

2. ב"כ הנאשם עתר להשית על הנאשם עונשי מאסר חופפים עד כמה שניתן. אשר למתחם העונש ההולם, טען שזה נע בין חודשיים מאסר בעבודות שירות עד 8 חודשי מאסר בפועל, כאשר הנאשם ממוקם בתחתית המתחם. בטיעונו הדגיש את העובדה שלא נפגעו שוטרים באירוע מה שמלמד על כך שמדובר בילדים שלא הייתה להם מחשבה מגובשת לפגוע בשוטרים, והעבירה נעברה ללא תכנון מוקדם אלא כאירוע ספורדי. עוד טען, שמאסרים ממושכים אינם מביאים להרתעה, וכי שירות המבחן לא עושה די כדי להציע אפיק שיקומי לצעירים מהמגזר הערבי. כן ביקש להביא בחשבון את חלוף הזמן כ-3 שנים מאז האירוע שבהן לא הוגשו נגד הנאשם כתבי אישום על עבירות מסוג זה, והדבר מעיד שהנאשם נמצא כיום במקום אחר. בטיעונו הדגיש שהנאשם בגיר- צעיר שהודה וקיבל אחריות מלאה על מעשיו, וכי ענישה לא פרופורציונאלית עלולה

לגרום לו נזק בלתי הפיך. לתמיכה בטיעוניו, הגיש את פסקי הדין הבאים: עפ"ג 40089-02-14 **מדינת ישראל נגד מוחמד עלי** (08.05.2014), עפ"ג 31477-08-14 **מדינת ישראל נגד עבאסי** (28.12.2014), ת"פ 5286-12-13 **מדינת ישראל נגד אבו עאיש** (25.04.2018), ת"פ 49616-04-13 **מדינת ישראל נגד חדר** (26.03.2014), ת"פ 68731-07-18 **מדינת ישראל נגד עביד** (07.04.2016), ת"פ 12422-07-14 **מדינת ישראל נגד אבו חדיר** (19.10.2014).

דברי הנאשם

3. הנאשם ניצל את זכותו למילה האחרונה ואמר שהוא מתחרט ומצטער על מה שעשה. לשאלתי השיב שהוא עובד כיום במאפייה ביבנה.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

4. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע **מתחם עונש הולם** למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

5. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו הם הגנה על שלמות גופם וחייהם של השוטרים העוסקים באכיפת החוק, הגנה על שלטון החוק, והשמירה על הסדר הציבורי ועל בטחון הציבור.

6. לעניין **מידת הפגיעה בערך המוגן**, דומה שהאירוע ממוקם ברף חומרה גבוה שכן מדובר ביידוי אבנים גדולות לעבר שוטרים, בצוותא חדא עם אחרים ולמשך כ-10 דקות בעיר העתיקה בירושלים על כל הרגישות בכך. אמנם לא נפגעו שוטרים באירוע, ברם המעשים העמידו את השוטרים בסיון מוחשי וממשי.

7. בחנתי את **מדיניות הענישה הנוהגת** ומצאתי שקיימת מגמה מובהקת של החמרה בעבירות אלה, ובתי המשפט נוהגים להטיל בגין **עונשי מאסר בפועל ממש** גם כשמדובר בנאשמים צעירים ונעדרי עבר פלילי. לצורך גיבוש מסקנתי זו עיינתי בפסקי הדין שלהלן:

ע"פ 3057/13 **מדינת ישראל נגד פלוני** (02.07.2013): ביהמ"ש העליון החמיר את עונשו של נאשם קטין ל-**20 חודשי מאסר בפועל**, בגין שני מקרים של השלכת בקבוקי תבערה וחמישה מקרים של יידוי אבנים לעבר רכבי ביטחון.

ת"פ (י-ם) 21035-11-15 **מדינת ישראל נגד נגאר** (15.05.2016): ביהמ"ש המחוזי קבע **מתחם עונש של 30-12 חודשי מאסר בפועל**, בנוגע לאירוע של יידוי אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון במהלך התפרעות.

ת"פ (י-ם) 60494-05-12 **מדינת ישראל נגד מוסטפאי ואח'** (11.06.2013): ביהמ"ש המחוזי קבע **מתחם עונש של 36-12 חודשי מאסר בפועל** עבור כל אירוע של יידוי אבנים, לאחר שהנאשמים יידו אבנים לעבר כלי רכב של כוחות הביטחון במספר הזדמנויות שונות והורשעו בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ובניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות.

כן בחנתי את פסקי הדין שלהלן, העוסקים ביידוי אבנים לעבר כוחות הביטחון במהלך התפרעויות בהר הבית - מיקום המהווה נסיבה מחמירה:

עפ"ג (י-ם) 21523-08-15 **מדינת ישראל נגד עיסאם ענאתי** (14.10.2015) - **נגזרו 10.5 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר על תנאי בגין יידוי אבנים ובקבוקי זכוכית לעבר שוטרים;

עפ"ג (י-ם) 33871-01-15, 54348-01-15, **מדינת ישראל נגד עזאיה** (16.04.2015) - **נגזרו 7 חודשי מאסר בפועל** בגין יידוי אבנים לעבר שוטרים;

עפ"ג (י-ם) 48515-02-14 **קאווס נגד מדינת ישראל** (22.06.2014) - **נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל** לצד מאסר על תנאי בגין אבן אחת לעבר שוטרים;

ת"פ (י-ם) 15211-03-12 **מדינת ישראל נגד חיג'אזי ואח'** (02.09.2013) - **נגזרו 3 חודשי מאסר ויום** בגין יידוי אבנים לעבר שוטרים.

עוד בחנתי את פסקי הדין שהוגשו מטעם ההגנה (ראה לעיל בסעיף טיעוני הצדדים לעונש) - שבכולם הוטלו מספר חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

לעניין **מדיניות הענישה הנוהגת**, מצאתי להעיר שתי הערות.

הראשונה עניינה בכך שכל פסקי הדין שהוצגו, ניתנים לאבחנה לחומרה או לקולה באספקטים שונים, בהשוואה לעניינינו. מטרת הבאתם אפוא היא לשם הצבתם כקנה מידה שישמש נתון תומך מתוך קשת נתונים ושיקולים נוספים הרלוונטיים לקביעת המתחם.

השנייה עניינה בהבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה ובין מתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה שמבוססת על שורה של שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

8. לצורך קביעת **מתחם העונש ההולם**, התחשבתי בעמדתו המחמירה של בית המשפט עליון שבאה לידי ביטוי במספר רב של פסקי דין. כך בין היתר בע"פ 6931/16 **מדינת ישראל נ' אחמד ברגית** (05.06.2018), שם הביע ביהמ"ש דעתו לענין חומרת עבירה של יידוי אבן לעבר כוחות הביטחון והגישה העונשית המחמירה המתחייבת מכך, באומרו:

"[...] פגיעתה של אבן כבדה שהושלכה מגובה רב על ראשו של אדם עלולה לגרום

לנוזק כבוד ועל כן מתחייבת גישה עונשית מחמירה. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הפגיעה מכוונת כלפי גורמי איכות החוק.

9. עוד נתתי דעתי לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כלהלן:

א. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה;** כאמור לקח הנאשם חלק פעיל במעשים וידיה אבנים גדולות אל עבר השוטרים למשך כ-10 דקות במיקום רגיש.

ב. **הנוזק שנגרם מביצוע העבירה, והנוזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** הלכה למעשה, לא הביאה זריקת האבנים לפגיעה פיזית בשוטרים ועל כן הואשם הנאשם רק בניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות ולא בעבירה המושלמת. ברם, לא אזקוף נתון זה לזכות הנאשם שכוונתו לפגוע בשוטרים - לא צלחה. יש לבחון את האירוע בהתאם לפוטנציאל החומרה ולא בהתאם לחומרת התוצאה. ברי שפוטנציאל הנוזק של המעשים הוא רב ועולה כדי סיכון חיי אדם.

בהתייחסו לידיוי אבנים לעבר כוחות הביטחון, קבע ביהמ"ש העליון בע"פ 5590/16 **נתשה נגד מדינת ישראל** (17.01.2018), כך:

"[...] הגם שהפגיעה בנפש לא התממשה בסופו של דבר [...] אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשים, ובוודאי שאין לזקוף זאת לזכותם [...] אף השימוש באמצעים פרימיטיביים כביכול, בהם זיקוקים, בקבוקי תבערה ואבנים, לצורך השגת מטרותיהם של המערערים, אינו מפחית מעוצמת הנוזק שאמצעים אלו עלולים לחולל. יידיי אבנים ובקבוקי תבערה, ויריית זיקוקים, טומנים בחובם חומרה רבה, שכן הם עשויים לגרום פגיעות משמעותיות בגוף וברכוש, ואף לגרום לאבדן חיי אדם".

10. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים במקרה דנא, אני סבור **שמתחם העונש ההולם את המקרה** נע במנעד שבין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל, שלצדם מאסר מותנה וקנס.

11. במקרה דנא, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם - נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

12. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** הנאשם בגיר-צעיר בן 24, עובד במאפייה לפרנסתו. על פי התסקיר, הביע הנאשם רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהשתלב בעבודה מסודרת. ברי שכליאתו של הנאשם לזמן ממושך על כל הכרוך בכך, תגרום לו נזק כבד ותקשה עליו לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי בעתיד.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו;** הנאשם הודה במיוחס לו ועל כן ניתן להניח לטובתו הנחות מקלות שנוהגים להניח ביחס לנאשם שהודה ובכללן: נטילת אחריות, חרטה, צער, הפנמה וקבלה לעתיד. עם זאת, בדבריו לשירות המבחן מסר הנאשם שלא הוא עבר את העבירה ולא נטל אחריות על ביצועה. לאחר מכן, בדבריו לפני הביע צער וחרטה. בנסיבות אלה, אזקוף את דבריו לפניי ואת המשתמע מהם, לזכותו כשיקול לקולה שיעמוד לימינו לעת גזירת דינו.

ג. **חלופי הזמן;** מאז שנעברה העבירה בשנת 2016 לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, מה שמלמד, בזהירות המתחייבת, על שינוי חיובי באורחות חייו.

ד. **עברו הפלילי של הנאשם;** הנאשם הורשע בת"פ 11401-12-13 בבית משפט המחוזי בירושלים בניסיון השחתת גוף, הצתה על רקע לאומני, ניסיון לתקיפה סתם ע"י שניים או יותר, ניסיון לתקיפת שוטר כשהתוקף מזוין בנשק קר והפרת הוראה חוקית. באותו תיק הורשע הנאשם בכך שיחד עם שותפיו יידה בקבוקי תבערה לעבר ניידת משטרה. הבקבוקים פגעו בכביש בסמוך לניידת. כן הורשע בתיק שצורף בכך שיידיה גולות באמצעות רוגטקה לעבר מאבטח ולעבר שוטר מג"ב בעיר העתיקה בירושלים. באותו תיק נדון הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 21 חודשים ולצדו הוטל עליו מאסר על תנאי בן 10 חודשים למשך 3 שנים על עבירה מסוג פשע.

מאסר מותנה זה הוא בר הפעלה בתיק דנא.

שיקול הרתעת היחיד והרבים

13. העבירה שבה עסקין נפוצה וחמורה, והפכה בשנים האחרונות לחזון נפרץ בעיר ירושלים.

ביהמ"ש המחוזי ירושלים, בת"פ(י-ם) 40049-05-15 **מדינת ישראל נגד פלוני** (03.11.2015) התייחס לכך ואמר כהאי לישנא:

"מדובר אכן ב"מכת עיר של ממש. ו"מכת עיר" זו, מחייבת היא מתן משקל משמעותי לשיקול ההרתעה - הן הרתעת היחיד והן הרתעת הרבים".

לפיכך על בית המשפט בפסיקותיו ליטול חלק מרכזי במיגור התופעה בדרך של הטלת ענישה שיש בה להרתיע

את היחיד והרבים.

אשר לנאשם, נקבע בתסקיר שקיים סיכוי גבוה להישנות העבירות ועל כן יש צורך במתן מענה לחשש זה. אשר לצורך בהרתעת הרבים, צורך זה מתחדד ביתר שאת על רקע טיב העבירות ואופיין, שכן העבירות נעברות, דרך כלל, בסחף ההמון ובהשפעתו.

לפיכך, מצאתי שיש צורך מוגבר לתת מענה לשיקולים אלה במסגרת העונש המתאים ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

לאור כל האמור לעיל, סבורני שיש סיכוי של ממש שהחמרה מסוימת בעונשו של הנאשם תביא להרתעתו ולהרתעת אחרים כמותו, ועל כן החלטתי להחמיר החמרת מה בעונשו כדי לקדם שיקולים אלה.

העונש המתאים - סיכום

14. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ולשיקולי הרתעת היחיד והרבים, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **בשליש העליון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור על הנאשם עונש של 10 חודשי מאסר בפועל.

15. עם זאת, אחפוף חלק ניכר מהמאסר המותנה שיופעל כדי לעודד את הכיוון החדש בחיי הנאשם.

סוף דבר

16. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה - סוגם ומידתם ואת השפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן 10 חודשים.**

ב. **מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 10 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (י-ם) 11401-12-13.**

הנאשם יישא את המאסר המותנה באופן ששלושה חודשים ממנו יצטברו לעונש המאסר שנגזר עליו, ואת היתר יישא בחופף.

סך הכל יישא הנאשם מאסר בן 13 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

הנאשם יתייצב לנשיאת המאסר ביום 01.07.2019.

ג. **מאסר בן 6 חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות ויורשע בה בדין בתוך התקופה או לאחריה.**

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ט, 10 יוני 2019, במעמד הצדדים.